

Arrest

nr. 65 732 van 24 augustus 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 11 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 maart 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die *loco* advocaat I. MOHAMMAD verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 oktober 2010 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van zijn duurzame relatie met mevrouw D.M.

Op 7 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te

verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 maart 2011. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 19.10.2010 door M., S. geboren te (...) en van Sierra Leone nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07.05.2008, zoals gewijzigd door artikel 2 van het KB 05.07.2010).

Betrokkene brengt slechts het bewijs aan dat een relatie hebben aan de hand van de volgende documenten;

- verklaringen op eer door derden: deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden als bewijs voor de relatie aangezien deze niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen getoetst worden.

- foto's zonder datum: deze foto's kunnen niet aanvaard worden aangezien zonder datum niet kan nagegaan worden wanneer deze zijn getrokken en de foto's zodoende geen bewijs vormen voor de duurzaamheid van de relatie.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het: recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet), van het vertrouwensbeginsel en van het beginsel van behoorlijk bestuur, met name het hoorrecht overeenkomstig artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de desbetreffende administratieve overheid uitgegaan is van onjuiste feitelijke gegevens of deze althans verkeerd heeft beoordeeld. Dat haar besluit tot weigering dan ook onredelijk is.

Immers, uit de foto's blijkt dat, gelet op de veroudering/gewichtstoename, dat de foto's van lange tijd geleden zijn en aldus verzoeker minstens sinds lang zijn partner kent.

Tevens zijn er geen redenen om de verklaringen op eer van derden in twijfel te trekken. Het zijn gewone mensen die gemakkelijk door een gesprek met de wijkagent/politie door de mand zouden vallen mochten ze liegen.

Verwerend partij dient consequent te zijn en indien ze meent dat de verklaringen onwaar zijn, tegen deze mensen klacht neerleggen wegens schrijftvervalsing en medeplichtigheid aan fraude.

In het andere geval dient ze de verklaringen als waar aan te nemen en aldus aan verzoeker een verblijf van langer dan drie maanden toe te kennen.

Minstens diende zij aan verzoekers de gelegenheid te geven om bijkomende stukken te bezorgen teneinde hun relatie te bewijzen. Door dit niet te doen werd het hoorrecht en het vertrouwensbeginsel geschonden.

Verzoekers zijn minstens als sinds 2006 samen. Zij was zelfs zwanger van hem (stuk 3). Hij is zelfs officieel ingeschreven geweest op haar adres vroeger (...)."

2.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in

kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit en het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd daar verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie nu uit de voorgelegde documenten onvoldoende blijkt dat dat betrokkenen als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Vooreerst merkt de Raad op dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Verzoeker is het niet eens met de bestreden beslissing en stelt dat zij partners zijn sinds 2006. Hij wijst op de zwangerschap van zijn partner, en de voorgelegde foto's waaruit blijkt dat zij elkaar sinds lang kennen gelet op hun veroudering en gewichtstoename sindsdien. Verzoeker betoogt dat er geen redenen zijn om de verklaringen van derden in twijfel te trekken en stelt dat verweerder, indien hij meent dat de verklaringen onwaar zijn, een klacht dient neer te leggen wegens schriftvervalsing en medeplichtigheid aan fraude. Verzoeker verwijt verweerder hem niet de gelegenheid te hebben gegeven om bijkomende stukken te bezorgen waardoor het hoorrecht en vertrouwensbeginsel zijn geschonden.

Verzoeker heeft op 19 oktober 2010 een aanvraag ingediend tot verblijf van langer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie op grond van zijn duurzame relatie met een Belgische onderdaan. Op 19 oktober 2010 wordt hem een bijlage 19ter afgegeven waarin hij wordt verzocht binnen de drie maanden en ten laatste op 18 januari 2011 bewijzen bij te brengen waaruit de duurzame en stabiele relatie blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker ten bewijze van zijn duurzame en stabiele relatie foto's zonder datum en verklaringen van derden bijbrengt. Waar verweerder oordeelt: *"verklaringen op eer door derden: deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden als bewijs voor de relatie aangezien deze niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen getoetst worden. - foto's zonder datum: deze foto's kunnen niet aanvaard worden aangezien zonder datum niet kan nagegaan worden wanneer deze zijn getrokken"*, toont verzoeker aldus niet aan dat het motief onjuist of kennelijk onredelijk is.

Verzoeker brengt thans voor het eerst in zijn verzoekschrift een stuk bij waaruit blijkt dat zijn partner zwanger was van hem. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verweerder geen kennis had van dit element op het ogenblik van de bestreden beslissing en verzoeker kan aldus verweerder bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met dit element.

Verzoeker weerlegt de vaststelling dat de foto's geen datum vermelden, niet door te stellen dat de foto's lang geleden zijn genomen en dat dit blijkt uit de *"veroudering/gewichtstoename"* van betrokkenen. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder klacht dient neer te leggen wegens schriftvervalsing en medeplichtigheid aan fraude indien hij meent dat de verklaringen van derden

onwaar zijn. Verweerder onderzoekt de stukken in functie van het bewijs van een duurzame en stabiele relatie en voert geen strafrechtelijk onderzoek. Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en – appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke meer, die het bestuur zelf bepaalt en de overlegging ervan vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidsstoezicht. Het komt de Raad niet toe om de bewijswaarde en de pertinentie van voornoemde stukken te beoordelen omdat de feitenappreciatie toekomt aan verweerder (RvS 17 juni 2002, nr. 107.903). Het is aan verzoeker om de vereiste objectieve stukken bij te brengen indien hij meent in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht en het is niet de taak van de gemachtigde van de staatssecretaris om de verklaringen van derden te weerleggen. Verzoeker toont niet aan dat het motief dat de verklaringen van derden niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst, onjuist of kennelijk onredelijk is. Het loutere gegeven dat verzoeker het niet eens is met de opgegeven motieven van de bestreden beslissing kan niet leiden tot de nietigverklaring van de beslissing.

Verzoeker maakt aan de hand van zijn betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Door de gemachtigde van de staatssecretaris werd geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoeker kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist aan verzoeker het verblijfsrecht te weigeren. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De hoorplicht is niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575). Het horen kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Uit de bijlage 19ter die aan verzoeker werd afgegeven op 19 oktober 2010 blijkt dat hij de mogelijkheid had tot ten laatste 18 januari 2011 de relevante stukken in te dienen ten bewijze van zijn beweerde duurzame en stabiele relatie.

Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan de vreemdeling en de afwezigheid van gewichtige redenen om het verleende voordeel terug te vorderen (RvS 6 september 2006, nr. 162.331). Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze aan die voorwaarden is voldaan.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel in het raam van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Artikel 8, lid 1 E.V.R.M. stelt: "Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling."

Artikel 8 van het EVRM bevestigt het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.

Par.2 van art 8 stelt:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Voorzover de bestreden beslissing "bij wet voorzien zouden zijn" stelt verzoeker vast dat geenszins de "noodzaak" ervan is aangetoond "in een democratische samenleving" in het licht van bovenvermelde criteria van "'s lands veiligheid, de openbare veiligheid, etc "

De genomen beslissing is disproportioneel.

Verzoeker en mevrouw M. zijn minstens sinds 2006 samen en hebben samen hoop gehad op een kind. Op 8 weken zwangerschap was er echter een miskraam. (stuk 3).

Hun relatie tot op heden wordt bevestigd door verschillende bronnen. Er is geen reden om deze bronnen niet als geloofwaardig te beschouwen. Verwerende partij dient anders consequent te zijn en klacht neer te leggen wegens schriftvervalsing tegen deze mensen.

Het E.V.R.M. maakt deel uit van de interne rechtsorde en in de hiërarchie van de normen staat het E.V.R.M. hoger dan de nationale wet.

De bestreden beslissing gaat voorbij aan de omstandigheden van de zaak, met name het element van het gezinsleven van verzoeker.

Er is dan niet voldoende aangetoond dat er redenen zijn om een bevel af te geven om het grondgebied te verlaten.

Immers indien verzoekster naar Sierra Leone zou teruggeleid worden, heeft hij aldaar niets of niemand waarop hij kan terugvallen, gelet op het geruime verblijf in België.

Er is meer dan een waarschijnlijke kans dat mevrouw M. en verzoeker elkaar niet meer zullen terugvinden of toch minstens in moeilijke omstandigheden. Mevrouw M. heeft ook niet de middelen om naar Sierra Leone te gaan om haar partner te vergezellen al dan niet tijdelijk.

Verzoekster houdt zich nog het recht voor om foto's neer te leggen die, gelet op ondermeer de gewichtstoename, aantonen dat verzoeker en zijn partner al elkaar lang kennen (stuk 5)."

2.4 Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip 'gezinsleven' in voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Verzoeker wijst erop dat hij en zijn partner minstens sinds 2006 samen zijn en hoop hadden op een kind, nu zij zwanger was gedurende 8 weken. Verder stelt hij dat hij niet kan terugkeren naar Sierra Leone, nu hij aldaar op niemand kan terugvallen en dat zijn partner hem niet kan vergezellen omdat zij niet de middelen heeft.

Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. Uit de bespreking onder het eerste middel blijkt dat verweerder geheel terecht de bestreden beslissing heeft genomen en aldus heeft vastgesteld dat hij geen duurzame en stabiele relatie heeft aangetoond. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt zijn partner sinds 2006 te kennen doch toont hiermee niet aan een duurzame en stabiele relatie te hebben

met zijn partner sinds 2006. Ook het feit dat zijn partner zwanger was, toont op zich geen duurzame en stabiele relatie aan of dat er sprake is van een effectief beleefde gezinssituatie. Aangezien noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er sprake is van een hechte gezinssituatie is er geen sprake van een gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM. In de mate zou worden aangenomen dat het gezinsleven is aangetoond, dient echter te worden nagegaan of bij het

uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds. Verzoeker betoogt dat dit niet het geval is.

In casu werd een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie ingediend. Zoals uit de bespreking onder het eerste middel is gebleken, motiveert de bestreden beslissing geheel terecht dat verzoeker geen duurzame en stabiele relatie heeft aangetoond. Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Artikel 8 van het EVRM legt aan de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de gezinswoonplaats van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen, noch om hieraan een recht op gezinshereniging te verbinden (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996; EHRM, AHMUT t. Nederland, 28 november 1996). Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoonde dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de weigering van een verblijfsaanvraag overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen. Zo dient opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake te zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Het staat verzoeker vrij zich te laten vergezellen van zijn partner naar zijn land van herkomst. Verzoeker betoogt dat zijn partner daartoe de middelen niet heeft doch laat na dit aan te tonen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat zelfs indien er sprake zou zijn van een scheiding, het een tijdelijke scheiding betreft, daar de bestreden beslissing verzoeker niet belet om op een later tijdstip het land legaal binnen te komen eens voldaan is aan de voorwaarden van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet. Een tijdelijke scheiding teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfsregelgeving kan gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris of diens gemachtigde, zelfs indien er van een inmenging in het gezinsleven sprake zou zijn, *in casu* niet als onrechtmatig worden beschouwd. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Voor verzoeker is het onmogelijk om naar zijn land terug te keren gelet op zijn vrees om aldaar vermoord te worden (asiel dossier). Tevens is de situatie in Sierra Leone niet van die aard dat zij toelaat om terug te keren (reden waarom verzoeker nog niet gerepatriëerd is). Het bevel om het grondgebied te verlaten schendt dan ook art. 3 EVRM.”

2.6 Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend op 28 april 2009. Bij beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden op 26 februari 2010 de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Tegen deze beslissing diende verzoeker beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 46 420 van 16 juli 2010 de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus opnieuw weigert. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker tegen het voormeld arrest een cassatieberoep heeft ingediend bij de Raad van State. Aldus is de asielprocedure definitief afgesloten op 16 juli 2010 en is zijn vrees voor zijn leven niet aangetoond.

Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar hij mag

worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet ‘concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen’ (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Verzoeker beperkt zich tot blote

beweringen die hij op geen enkele wijze staft. Aldus wordt een schending van artikel 3 van het EVRM niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN